

til de paagældende Kontorbetjente, men ogsaa til Lokaler, Ildbrændsel osv. Derved fremkomme de ganske detaljerede Summer, som foreslaas; men Hovedsagen er dog, at det Resultat, hvortil man er kommen, støtter sig til en Beregning over, hvad Udgiften har været i de forløbne 5 sidste Aar. Under de nuværende Forhold, hvor Arbejdslønnen ogsaa paa dette Omraade stiger fra Dag til Dag, er det nemlig klart, at Gjennemsnittet af Udgiften i de sidste 5 Aar ikke vil svare til den virkelige Udgift i det sidste Aar, i det Aar, hvor vi nu befinde os, og selv om man var bleven staaende ved de Summer, Lovforslaget indeholder, vilde man altsaa ganske tiensynlig komme til et mindre Beløb end det, man maa formode, at der virkelig vil blive den paagældende Embedsmand paalagt i de efterfølgende Aar. Jeg kan derfor ikke tro, at en saadan Afrunding, der gaar ned ad, og det ikke blot til et Beløb, der er delseligt med 10, men ogsaa derunder, hvilket er Tilfældet med Embederne i Odense og Randers, kan være fuldkommen berettiget. Jeg maa anse det for rigtigt, og vil henstille til Thinget, at Lovforslaget vedtages uforandret, som det er forelagt af Regjeringen.

Ordføreren (S. A. Hansen): Den ærede Minister finder ikke den Nedsættelse, Udvalget har foreslaaet, berettiget. Jeg hørte med stor Forundring, at det ikke skulde være berettiget at følge en Fremgangsmaade, som vi have fulgt lige siden Lovgivningen bestemte, at det Kontorholdsvederlag, der skal tilstaa Embedsmændene, skal fastsættes ved Lov. Man har lige fra Begyndelsen af ikke troet ufravigelig at burde holde sig til de af Embedsmændene opgivne Indberetninger med Hensyn til Udgifter, de have haft gennem deres Kontorhold. Vilde man gaa ud derfra, vilde man komme ind paa en ganske urigtig Vej, idet det da udelukkende vilde komme til at bero paa vedkommende Embedsmand, hvorvidt han selv for sit Vedkommende vilde forfalde til større eller mindre Magelighed, hvorvidt han vilde tage flere eller færre Arbeidere paa sit Kontor, hvorvidt han vilde tage mere eller mindre pragtfulde Embeds- og Kontorlokaler osv., osv. Der maa for saa vidt gaa en bestemt Regel gennem Vedtagelsen af disse Beløb sammenlignet med lignende Embeder af samme Slags andesteds, og man er ligesom berettiget til efter et saadant omhyggeligt Skøn, der faar større og større Betydning, naar det samme Udvalg gennem en Række af Aar faae den Slags Sager til Behandling, at foreslaa Nedsættelser i slige Beløb, hvor man finder, de ere for høje. Der har heller ikke tidligere — det jeg kan erindre — været nogen Minister, som har fundet, at dette ikke var berettiget. Hvorfor forelægges ellers Lovforslagene til Behandling i de forskellige Thing? Forhøje dem, kan Regjeringen dog ikke vente, vi ville foreslaa, og naar det da ikke

skulde være berettiget at nedsætte Beløbene, ser jeg virkelig ikke, hvorfor Lovforslagene blive forelagte. Jeg kan godt forstaa, at disse Spørgsmaal ere noget nye for den ærede Minister, men naar han nærmere erkjendiger sig om Lovgivningsmagtens Betragtning af dem hos den ærede Justitsminister, vil han kunne faae fuldkommen Underretning om, at Justitsministeren har anset slige Nedsættelser for berettigede og i flere Aar har udøvet denne Berettigelse ved sine Lovforslag med Hensyn til Retsbetjentene. Udvalgene her ere efterhaanden mere og mere komne til at se denne Sag nogenlunde fra samme Side som Justitsministeren, og denne er ogsaa mere og mere gaaet ind paa den Anskuelse, at det er berettiget at foretage en Nedsættelse i de Summer, som udkomme efter Embedsmændenes Opgielse, naar Ministeriet har fundet, at disse Summer vare for høje i Sammenligning med andre. Jeg tror, at dette maa være tilstrækkeligt til at vise, at der ikke hidtil har været Tvivl, hverken fra Regjeringen eller fra Folkethingets Side, om Bevilligelsen i den Retning. Den væsentlige Grund, der isørigt her er anført, for Nedsættelsen af Beløbet for Embedet i Randers, er den, at den ærede Minister ikke har været i Stand til at paavise for Udvalget, at disse Embede behøver et større Kontorholdsvederlag end det tilsvarende Embede i Aarhus.

Indenrigsministeren (Skeel): Den ærede Ordfører holdt sig med overmaade megen Styrke til det Udtryk „berettiget“, som jeg havde brugt. Jeg har imidlertid ikke brugt dette Udtryk, fordi jeg tvivlede om, at Thinget var berettiget til at foreslaa Nedsættelser, og jeg vilde maaske mere korrekt have kunnet bruge Ordet „begrunder“. Det var i den Betydning, jeg brugte Udtrykket „berettiget“, hvad jeg tror, den ærede Ordfører maatte kunne indse. Naar jeg har ment, at Forslagene ikke vare begrundede, har jeg saa meget mere haft Anledning dertil, som jeg ikke kan erkjende, at det, der er anført med Hensyn til Nedsættelsen af Vederlaget for Embedet i Odense, nemlig at man maa anse det for temmelig rundeligt, er nogen egentlig Begrundelse; men jeg skal isørigt ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal. Naar den ærede Ordfører siger, at Udvalget ikke har haft nogen Leilighed til at høre Ministerens Grund for hans Mening om, at Kontorholdsvederlaget for Randers maatte ansættes til det i Lovforslaget foreslaaede Beløb, kan jeg kun sige, at Ministeren ikke har haft Leilighed til at give Udvalget saadanne Oplysninger, da man ikke har forlangt nogen Konference med Ministeren.

Ordføreren (S. A. Hansen): Naar vedkommende Minister ønsker en Konference med Udvalget, er det en Selvsølg, at dette som ethvert andet Udvalg er fuldstændig beredvilligt til en saadan. Om Lovforslag som det her forelig-